

szám.

Wolf
Péter,
Ala-
ladár,
nil és
ác.

HINTA. (Lásd a 148. lapon.)

10. szám. — 1880.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.

XIX. kötet.

épület.
alatt.

EGY KIS DIÁK KALANDJAI.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

ZALATT a tanár is odajött utánam
s így szólt:

— Gyerekek, jertek innen a tömegeből, itt nem jó nektek. Menjünk földre, ott majd beszélünk.

Kivergődtünk az utcának egy csöndesebb részébe s itt a tanár kérdé Erzsikétől, kicsoda? Van-e a városban rokona, a hová elvezessük; vagy talán itt él az apja anyja?

— Nincs rokonunk senki... szüleink meghaltak! felelt Erzsike szomorúan.

Ekkor jutott eszembe kérdezni, hogy hát miképen kerültek vissza ide a mi városkánkba?

— Az úgy volt, kedves Andor, szólt Erzsike, hogy multkor gyámtyánk magával vitt a fővárosba és ott akart iskolába járatni. Gábor ott is maradt, de Dinike meg én folyvást betegeskedtünk s az orvos azt mondta, hogy a nagyvárosi levegő nem nekünk való. Gyámtyánk tehát elhatározta, hogy kettőnket ide visszaküld s valami jóra való családhoz ad. Ő maga nem jöhetett velünk, mert éppen hosszabb utazásra indult külföldre, honnan csak több hét múlva tér haza; velünk küldte tehát egy öreg cselédjét, aki éppen most itt a városban keresi azt a családot, melyet gyámtyánknak ajánlottak. Hol fogjuk most megtalálni! Hová legyünk addig, míg vele találkozunk! És félek, a jó öreg a szobában hagyta a pénzt is, amit tartásunkért fizetni kell... mindenünk odaégett.

— Hm. az bizony nagy baj, szólt a tanár.

— Nagy baj, de azért ne busuljatok, szóltam én határozottan. Tudom, jó szüleim úgy sem engednék, hogy máshová meneküljete, mint hozzánk. Azért hát ne is törjük sokáig a fejünket, hanem jöjjetek velem... Azaz... ha a tanár ur megengedi... mert az iskolában még nem végeztem el egészen a kiszabott föladatot.

A tanár jóakarólag megsimogatta arczomat.

— Az nem baj, kedves fiam, mondá. Ez itt rendkívüli esemény s ha azt hiszed, hogy szüleid szívesen befogadják e két gyermeket... Ó, hogyne hinném, hiszen régi jó barátaim s szüleim is nagyon szeretik őket!

— No's, akkor hát elengedem neked az iskolai dolgot befejezését, csak vezesd haza e két szegény gyermeket. Szükségük van a nyugalomra oly nagy ijedség és izgalom után.

Megköszöntem a tanárjóságát s kézen fogva Erzsikét és Dinikét, sietve mentem velök haza.

A nagy izgatottságban egészen meglepedkeztem arról, hogy szüleim nincsenek otthon, csak késő este térnek haza faluról. No de otthon volt az öreg dada, ki már szintén ismerte kis pajtásaimat, mikor megtudta, milyen veszedelemből menekültek meg. Minden áron ágyba akarta őket fektetni.

— Köszönjük, kedves dada, szólt Erzsike. Hála Istennek, nem történt semmi bajunk, nem kell lefeküdnünk.

— Nem, én nem fekszem le! szólt Dinike. Hanem éhes vagyok!

A dada ígért jó vacsorát s Erzsike sietett ki a konyhába, hogy segítsen neki. Ezalatt én Dinikét igyekeztem mulattatni s szobámba vezettem. Alig ért oda, megpillantotta azokat az ólom katonákat, melyeket nekem emlékül küldött volt s hevesen fölkiáltott:

— Ó Andor, hogy összetörted az én katonáimat!

— Ohó! Először is én nem törtem össze, ha nem már így kaptam, felelém. Aztán ezek most már nem a te katonáid, hanem az enyéim.

De a kis fiu nem tágitott s makacsul vitatta, hogy ezek az ő katonái; hiába magyaráztam neki, hogy amit valaki elajándékoz, azt nem illik többé visszavenni; nem akarta megérteni s végre abban alkudtunk meg, hogy hát ezután mindkettőé lesz a játék. Szerencsénkre nem is pörölhettünk tovább, mert a vacsora elkészült, az ebédlőbe kellett mennünk.

Én voltam a házi gazda s igyekeztem jól tartani vendégeimet: annyi ételt tömködtem volna a kis Dinikébe, hogy bizonyosan megbetegszik, ha a dada közbe nem lép. A nagy veszedelemről, melyen kis barátaim átestek, jóformán egészen megfeledkeztünk s vacsoránk vigan folyt, míg végre Dinike azt mondta, hogy álmos, szeretne lefeküdni.

Egyik pamlagon vetettünk ágyat a fiúcskának, ki nemsokára boldog álomba szenderült. Én meg Erzsike még ébren maradtunk, hogy várjuk szüleim hazatérését. Nemsokára meg is jöttek.

Eléjök szaladtam a kapuba s nagy hévvel elmondtam nekik, mit tettem, re-

mélve, hogy helyeslik tettemet. Mamácskám megcsókolt és így szólt:

— Természetes, hogy jól tetted, fiúcskám. Szegény gyermekek! Mily szörnyű veszedelemből menekültek!

Erzsike szintén szüleim elé sietett s illedelmesen, szerényen köszönve kérte, hogy nálunk maradjasson testvérével, míg valamiképp rendbe nem jő a dolguk.

— Hogyne, édes gyermekem! Légy nyugodt, gondoskodunk mindenről. Holnap majd irunk gyámtyátoknak s míg ő intézkedik, nálunk lesztek.

Nagyon örültem, hogy szüleim eként jóváhagyták tettemet. Az iskolában is nagy lett a becsületem pajtásaim között s a tanárok szintén megdicsértek. Mindez arra ösztönzött, hogy komolyabban megdöntöttem aztán minden dolgomat, mert most már nem szerettem volna elveszteni jó híremet. Persze, sok tenni valóm nem maradt; legfőbb feladatomból az volt, hogy jól megtanuljam leczkéimet. Ebben, azt hiszem, nem is lehetett reám panasz s lassanként az első tanulók közé jutottam, úgy hogy remélni kezdtem, hogy az iskolai év végén elnyerem az egyik jutalmat.

Napjaim most nagyon kellemesen folytak. Az iskolában tanáraink, pajtásaim szerettek, otthon pedig szüleim, hallván hogy jól tanulok és jól viselem magamat, elhalmoztak jószágukkal. Szabad időmet pedig kedves kis barátaimmal, Erzsikével mulatva tölthettem. De ebben nemsokára egy kis változás történt.

Atyám mindjárt ama tüzvész után irt az Erzsike gyámtyjának s tudtára adván a történeteket, kérdezte, mi lesz már most a két gyermekkel? De válasz helyett

egy levél arról értesítette apácskám, hogy a gyermekek gyámtyja már elutazott külföldre és csak több hét múlva tér vissza.

Ez nem lett volna nagy baj, csakhogy mamácskám a minapi súlyos betegsége óta folyton gyöngélkedő volt sártott neki a sok bajlódás afféle kis gyermekkel, mint Dinike. De itt volt a nénike, az én jó Anna nénikém, aki egyszer így szólt:

— Tudjátok mit? Adjátok hozzám Erzsikét és Dinikét. En ráérek velök vesződni. Andor meg eljárhat hozzájuk.

— Igen, de mit mond hozzá Zsiga sógor? szólt apácskám, a bácsihoz fordulva.

— Ó, nekem semmi kifogásom, szólt a bácsi . . . Azt hiszem, Bárdos barátomnak is mindegy, a gyermekek nem fognak minket zavarni munkánkban . . .

— Eh mit, Bárdos urnak semmi köze ahhoz, mi történik a te házában! szólt mamácskám.

— Dehogy nem, jegyzé meg Anna néni sohajtva. Most már minden úgy történik, amint Bárdos ur akarja. De ez ellen, remélem, nem lesz kifogása és ha lenne is, nem hallgatok rá.

Ekként Erzsike és Dinike átköltöztek a néniékhez. Én reggel-este, amint iskolába mentem vagy onnan jöttem, rendszeren benéztem hozzájuk néhány perczre, a szünnapokat és a vasárnapokat pedig vagy én töltöttem a néniéknél, vagy ők nálunk s így igen kellemesen telt az időnk.

Egyszer vasárnap szüleimmel együtt a néniéknél ebédeltünk, midőn ebéd közben apácskám egyszerre így szólt:

— Gyerekek, ti mégis nagyon feledékenyek és hálátlanok vagytok. Még egy-

szer sem kérdezősködtetek a derék Gergely vitéz felől.

Én magamat nem éreztem nagyon hibásnak, mert igazán sokszor gondoltam derék barátomra; de nem mertem kérdezősködni, mert azt gondoltam, hogy ha szüleim tudnak vagy akarnak mondani róla valamit, megmondják, nem illik fagatózni. Erzsike is így volt talán, mert most élénken fölkiáltott:

— Oh, a derék Gergely vitéz! Fölgyógyult már, ugy-e?

(Folytatása következik.)

Hinta.

(Képpel a czimlapon.)

NOSZA lányok, mind a hányan:
Zsuzsi, Paula, Böske, Linka!
Vén diófa zöld árnyában
Hívogat a lengő hinta!

*Csak ti rendre üljetek rá,
Gyula lesz az indítója.
Jól fogjátok a kötelet! —
Ha lebuhtok, nem tesz róla!*

OZSONNA.

(Képpel a 152—153. lapokon.)

NINCS több olyan kis mama, mint a jó kis Zsuzsika. Szereti is testvérkéje, a piczike Juliska s a mamának akár egész nap gondja se legyen rá, meg lehet nyugodva, hogy Juliskának nincs semmi baja.

Ugy is van az rendjén, hogy az idősebb testvér visel gondot a kisebbekre, mert ezzel nagyot segít jó mamáján, aki nek egyis sok a dolga a ház körül. Persze, a kicsi babákkal nem könnyű bánni s nehezen boldogul, aki rosszul fog hozzá; de van annak is nyitja, még pedig igen egy-

szerü: szeretni kell apró testvéreinket, akkor ők is szeretnek s mindig vidámak és engedelmesek.

Igy tesz Zsuzsika is. Szereti is a kis Juliska úgy, hogy meg sem akart válni tőle egy perczre sem. Ott játszottak a kertben egész délután, mignem a kicsike megéhezett. Ekkor aztán Zsuzsika hozott pompás ozsonnát: jó kenyeret és tejeckét. Akkora darab kenyér, hogy Juliska alig

birja kis kacsójába markolni; nem is eszi meg az egészet, csak harapdál belőle, aztán odaadja Zsuzsikának. De már a tejeckéből nagyokat hörpent s a sok szaladgálás után kényelmesen megpihen a Zsuzsika ölében. Tudom, nem cserélne akármelyik királykisasszony ozsonnájával sem, mert az talán finomabb csemegét kap, de nem ringatják mellette oly szerető karok, mint a kicsi Juliskát.

M Á S U T T.

ÉLETEMBEN most először
Vagyok idegen helyen;
A szívem is elfogódik,
Fázik minden idegem.

Pedig szép itt a szobácskám,
Kertre nyílik ablaka,
S biztatón hangzik felém a
Kicsiny madarak dala.

Nem sokára megszokom tán —
S tiz hónap nem a világ!
Kedves pajtásim maradnak
A madárka s a virág.

Mégis elszorúlok . . . Szobám
Néz rám olyan hidegen —
Már csak fájó érzés marad,
Ha az ember idegen.

SZELEBURDI MÓKUSKA

— Állatmese, három képpel. —

ZEGÉNY jó kis Szeleburdi! Igazán keserves dolog volt, hogy ilyen nevet kellett viselnie, így szólította mindenki, akivel találkozott; mikor pedig nem ez volt az igazi neve. Ez csak úgy ráragadt s ő mindig azt mondja, hogy nem is az ő hibája miatt. Mert hát tehet-é róla, ha az okosabb gondolat mindig akkor jut eszébe, mikor már elkövetett valami szeleburdiságot? Hát mért nem tud az okos gondolat jobban sietni az oktalannál?

A Szeleburdi igazi neve Virgoncz. Ő volt a legidősebb három kis mókus testvér közt s a legvidámabb, legjobb szívű mókuska volt az egész nagy kerek erdőben; mindig szívesen szolgált másoknak, megosztotta falatját testvéreivel, pajtásaival s épen csupa jósága miatt is sokszor bajba jutott.

Egy szép nyári napon javában játszadozott egy nagy fán öcssével, Fülhegyessel és hugocskájával, a kedves kis Szendikével. Szülei a fa egyik alsóbb ágán ülve rágicsáltak diót, mogyorót s örvendezve nézték, milyen ügyesek, jó kedvűek a kicsinyek. Ezek pedig ugráltak, kergetőztek egyik ágról a másikra, míg végre úgy jártak, mint sok pajkos gyerek: mikor legjobban játszottak, hirtelen rosza fordult a mulatságuk. Virgoncz ugyanis Fülhegyes elől futva, nagyokat ugrott s végre egy messze levő száraz ágra szökkent; az ágot el is érte, de az száraz, korhadt levén, letört alatta s Virgoncz nagyot zuhant a magasból le a földre.

Testvérei és az öregek nagy ijedelemmel szaladtak hozzá s eszméletlenül látták ott heverni. Szerencsére azonban nem tört el semmi csontja s lassacskán magához kezdett térni, fölnyitotta szemeit és megmozdult. De járnai bizony alig tudott, szörnyen megütötte magát s szinte a feje is kábult a nagy zuhanástól. A többiekre támaszkodva nagy nehezen végre mégis eljutott lakásukba, a kényelmes oduba, hol aztán puha moha-ágyon kiheverte a bajt, de bizony még másnap is kócos volt a kis bundája.

Mikor már fölüdült, atyja így szólt hozzá:

— Hallod-e, fiam, most még egyszer figyelmeztetek, amire már százszor figyelmeztettek: hagyd el azt a szeleburdiságot. Már annyiszor intettem, hogy valóban belefáradtam. Most még egyszer intelek, hogy akármit cselekszel, gondold meg jól előre, nehogy utólag kelljen megbánnod, mint épen most is. Ha intésem nem használ és egy hónap alatt három efféle oktalanságot követsz el, jövőre Szeleburdi lesz a neved s e néven fog szólítani mindenki az egész erdőben s már e névből tudni fogják, miféle meggondolatlan és megbizhatatlan ficzkó vagy.

— De hiszen én jól megnéztem azt az ágot s láttam, hogy elérhetem.

— El is érted, abban nem volt hiba; de azt is láthattad, hogy az az ág egészen száraz, tehát korhadt lehet, letörhetik, amint nagy erővel reászőkksz.

— Hászen ez is eszembe jutott, de már akkor a levegőben röpültem, nem fordulhattam vissza.

— Gondoltál volna reá, mielőtt ugrottál.

— Igen, de ha nem jutott eszembe!

— Nos, te lásd! Emlékezzél meg arra, amit mondtam. Ha egy hónap alatt három szeleburdiságot követsz el, Szeleburdi lesz a neved.

Virgoncz erősen föltette magában, hogy jövőre mindig meggondolja, mit cselekszik. Egy hónap nem oly nagy idő.

Másnap az öreg mókus apó magával vitte két fiát egy nagyobb kirándulásra az erdőbe. Virgoncz és Fülhegyes ropantul örültek az ily nagyobb sétáknak, mert mindig láttak, tapasztaltak valami érdekeset s hazaérve volt mit mesélni kis hugocskájuknak. Most Virgoncz különösen igyekezett kitűnni jó viseletével, hogy valamikép rovásra ne kerüljön. Nem is volt ellene semmi panasz s baj nélkül eljutottak céljukhoz: egy nagy mogyoróbokorhoz.

Mókus apó és Virgoncz fölmásztak a fára, hogy mogyorót tépjenek és szórjanak le, Fülhegyes pedig lent maradt a földön, hogy a lehulló mogyorót mindjárt össze hordja rakásra. A mint Virgoncz fönt a fán tépegette a mogyorót, egyszerre megpillantott egy kis ágat, melyen öt szem mogyoró volt egy csomóban.

— Milyen szép! Hogy megörül majd neki Fülhegyes! gondolá. Leharapom az ágacskát, hogy az egész csomó együtt essék le.

Éles fogaival rögtön hozzálátott s az ágacska nemsokára már csak egy vékonyka szálon függött, csak egy harapás kellett még, hogy leessék. Ekkor Virgoncz

körülnézett, hol van Fülhegyes; látta hogy éppen alatta áll.

— Fülhegyes, tekints föl! kiáltá Virgoncz s egyuttal elharapta az utolsó vékony szálat, mely az ágat tartotta. (Lásd a képet a 155. lapon.)

Fülhegyes föltekintett, de a következő pillanatban fájdalmasan felsikoltott, mert a leeső ág éppen az ő szemébe fűrődött és nagyon megsértette. Mókus apó és Virgoncz, hallván a fájdalmas kiáltást, Fülhegyeshez siettek s nyöszörögve találták; szeme meg volt dagadva, sőt vérzett is.

— Mi történt? kérdé mókus apó.

— Én igazán nem is tudom, felelt Fülhegyes. Föltekintettem s valami hirtelen a szemembe esett.

Virgoncz most már jól tudta, hogy történt a baj, s hogy ő okozta, ámbár persze nem akarta, sőt örömet szerzett volna kis öcsének. De hát, mint rendszeren nem gondolta meg a dolgot; látta, hogy Fülhegyes épen a lehulló ág alatt áll, de nem intette, hogy álljon egy kissé földre; Fülhegyes pedig nem tudhatta, miért kiáltja neki, hogy tekintsen föl.

Mókus apó nagyon elkomorodott.

— Már megint szeleskedés, meg gondolatlanság! Pedig csak tegnap intettek. Egy róvásod már van, ne feledd! Ha még két csinyt követsz el, Szeleburdi a neved. Most pedig vezesd haza öcsédet, hadd ápolják otthon. Én még kissé tovább megyek eleséget kutatni.

Virgoncz és Fülhegyes tehát meglehetősen busan ballagtak haza s mire hazaértek, szegény Fülhegyesnek a félszeme

(Folytatása a 154. lapon.)

OZSONNA. (Lásd a 148. laon.)

(Folytatás a 151. laphoz.)

ugy megdagadt, hogy azt hitte, megvakul. Le kellett feküdnie s eltartott néhány óráig, míg a daganat lassanként elmúlt.

Délben az öreg mókus apó is hazajött s elmondta, hogy nagyon kevés eleséget talált a környéken, el kell innen költözniök más vidékre, a folyón túl. Fülhegyesnek baja miatt azonban a költözködést más napra halasztották s addig előkészítették a csónakot, melyen a folyón átkeljenek. Csónakul több nagy darab száraz fakérget hordtak a víz partjára, hogy másnap minden készen legyen. Mókus apó meg is magyarázta, hogy kell a csónakkal bánni; evezője nincs ugyan, de nem is szükséges. A mókus magasra tartja bozontos farkát, a szél ebbe mint valami vitorlába belefúj s így szépen áthajtja a csónakot egyik partról a másikra.

Másnap reggel az egész mókus-familia fölkerelkedett és utnak indult a folyó felé. Az átkelésre olyan pontot választottak, a hol a folyó, bár kissé szélesebb volt, de csendesen folyt s nem vetett nagy hullámokat, úgy hogy a fakéreg-csónakot nem fenyegette veszedelem. A szél épen jó irányból fújt, csakhogy valamicskével erősebb volt, mint mókus apó ohajtotta volna. Ez azonban nem volt épen baj, sőt a szél csak annál gyorsabban hajthatta át őket a tulsó partra.

Mókus apó tehát mindegyiknek kiosztotta a maga csónakját és nemsokára mindnyájan ott lebegtek a vizen. Az öregek mentek elől, hogy példát mutassanak a kicsinyeknek. Fülhegyes mindjárt utánuk ment, Virgoncz és Szendike maradtak utolsóknak.

Már Virgoncz is messzire volt a parttól, mikor meghallotta, hogy az utánuk jövő Szendike nevét kiáltozza:

— Virgoncz! Várj kissé! Várj meg!

Virgoncz tehát leeresztette a vitorlát, azaz bozontos farkát s bevárta hugocs-káját, ki csakhamar odaért és így szólt:

— Ó, én ugy félek egymagam... kérlek, engedd, hogy én is a te csónakra üljek... ne félj... nagyon összehuzom magam... elférünk mindaketten. (Lásd a képet a 156. lapon.)

Virgoncz kissé meghökkent s fürkészgetve nézegeté hol a saját csónakját, hol a hugáét. Az övé persze jóval nagyobb volt, de hát ő maga is nagyobb és nehezebb mint hugocs-kája. De vajjon kettejüket megbirja-e? Virgoncz nem igen bizott benne s azért habozott a felelettel. Szendike ezt észrevette s így szólt:

— Oh kérlek, szépen kérlek, engedd, hogy oda mehessen hozzád... ugy félek egymagam itt a vizen... én ugy meghuzom magamat, meglásd, elférünk szépen. Szendike csakugyan nagyon piczike volt, szerette is testvérkéjét igazán, nem tudta megtagadni kérését. Végre tehát azt mondá:

— Nem bánom, hát jőjj ide hozzám!

Szendike tehát óvatosan átlépett a Virgoncz csónakjára s aztán együtt hajóztak tovább.

— Ugy-e, nem árulod el szüleinknek, hogy féltem? szólt Szendike.

— Dehogy árulak el! szólt Virgoncz jószívűen. Ámbár mondhatom, nem volt semmi okod a félelemre. De mindegy. Most csak fogózzál a körmeiddel jól a csónakba és tartsd magasra a farkadat,

hogy szaporán előre jussunk és mielőbb a tulsó partra érjünk.

Virgoncz nem volt félnék legény, de most bizony nem igen jól érezte magát, mert bejutottak a folyó közepére, hol a víz sodra kissé sebesebb volt, az erős szél pedig kissé hullámmossá tette a vizet. Ez nem lett volna baj, ha kiki a maga csónakján ül. De ők ketten ülven egy csónakon, ez oly mélyre merült, hogy a víz bebecsapott; ettől pedig a csónak még nehezebbé lett; amint átázott még mélyebbre merült s ekkor a víz már a két hajózót is csapkodta. Egészen vizesek lettek, aminagyonkellemetlen volt,

és nem csak kellemetlen, hanem veszedelmes is. Mert a sok víz, ami szőrükre tapadt, mindinkább nehezebbé tette őket s a csónak mind veszedelmesebb módon kezdett merülni. Virgoncznak tehát

volt oka aggódni. (Lásd a képet a 157. lapon.)

Körültekintett s látta, hogy a többiek már szerenesésen kijutottak a tulsó partra, melytől ők ketten még meglehetősen messze voltak. A csónak pedig perczről perczre jobban alámerült. Virgoncz látta, hogy valamit tenni kell, mert különben baj lesz. Nem annyira magára gondolt, mint inkább kis testvérére, kit igazán szeretett.

Nem talált más módot a menekvésre, mint ha ő maga leugrik a vízbe; úgy aztán a csónak megbirja s szépen kijut a szárazra. De mikép tegye meg ezt úgy, hogy a kicsikét

meg ne ijessze? Végre így szólt:

— Nézd, most már közel vagyunk a parthoz, most már nem fogsz félni, ha egyedül maradsz? Én szeretnék mielőbb ott lenni, majd a vízbe ugrom és kiuszom a partra.

... TEKINTS FÖL! (Lásd a 151. lapon.)

— De hát tudsz-e uszni? kérde a kicsike.

Virgoncz kissé meghökkent, mert biz az uszást még soha sem próbálta. Ezt azonban röstellte megvallani hugocskája előtt s szörnyen bátran felelé:

— Hogy tudok-e uszni? Mar hogy ne tudnék! Mindjárt meglátod.

Nagy ideje volt, hogy leugorják a csónakról, mely már egészen alámerülni kezdett. Virgoncz látta ezt s tudta, hogy kis hugocskája okvetlenül beleveszne a vízbe. Habár tehát nem volt bizonyos benne, hogy ön maga ki fog-e menekülni a bajból, elszántan beleugrotta folyóba. Ez nagyon szép önfeláldozás volt, csakhogy még is baj lett be-

lőle, mert hát, mint mindig, most is szeleburdi módon cselekedett.

A mint beugrott a vízbe, eleinte mélyen alámerült, de csakhamar ismét felszínre jutott és egész erejéből uszott, amiben bozantos farka jól segítette. De alig hogy a víz felszínére került, nagy csodálkozására egészen közel maga mellett látta uszni atyját, még pedig befelé a vízbe. Ezen azonban most nem sokat

gondolkozhatott, mert igyekeznie kellett kijutni a szárazra, ami végre sikerült is, csakhogy kissé messze, mert a víz jó darabon lesodorta.

Kirázta bundájából a vizet, aztán szétnézett. Ugyancsak bámult azon, amit látott: atyja nem igen messzire épen akkor uszott szintén ki a partra, magával hozva Szendikét ki eszméletlenül terült el a földön. Mi történt? Igen egyszerű do-

log. Virgoncz, mikor a csónakról leugrott, elszeleskedte a dolgot s oly hirtelen és erősen lökte meg a kis csónakot, hogy ez fölborult és Szendike a vízbe pottyant. Az öreg mókusapó gyorsan segítségül sietett és szerencsésen ki is hozta a partra a kicsikét.

Virgoncz oda-sietett és még mindig álétan találta hugocskáját. Jó ideig némán ültek körülötte, mignem mókus apó így szólt:

— Virgoncz, hogy került Szendike a te csónakodra?

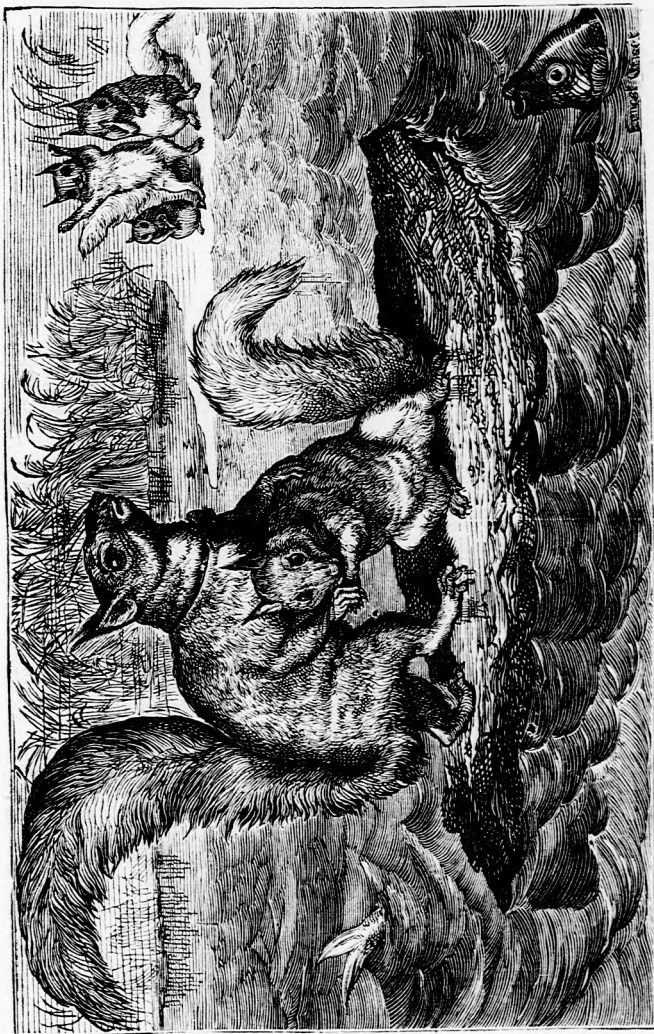
Virgoncz lesütötte a fejét és nem tudott hamarjában mit felelni. Megigérte hugocskájának, hogy el nem árulja; most hát mit mondjon? Szerencséjére mókus apó, be sem várva a feleletet, ismét ezt kérde:

... ELFÉRÜNK MINDAKETTEN. (Lásd a 154. lapon.)

— Mért ugrottál le a vízbe?
 — Mert a csónak nem birt meg két-
 tönket és már majd elmerült. Én tehát

azt gondoltam, hogy majd valahogy ki-
 uszom a partra s Szendikét így a csónak
 megbirja.

... VOLT OKA AGGÓDNI. (Lásd a 155. lapon.)

— Az helyes lett volna. De mért
 ugrottál olyan erősen? Fölborítottad a
 csónakot, Szendike a vízbe bukkott s jó
 szerencse, hogy bele nem fult.

— Oh, arra igazán nem gondoltam...
 én csak nagyot akartam ugrani, hogy
 mentül közelebb jussak a parthoz, mert
 nem voltam benne bizonyos, tudok-e

uszni. De ugy-e, hugocskám nem fult meg?

— Nem, csak a nagy ijedéstől ájult el. De belefulhatott volna a te meggondolanságod miatt.

— Igazán nem akartam . . . de belátom, hogy könnyelmű voltam. Most már megint rovást kapok . . . már kettő lesz . . . és még csak egy kell, hogy elveszítssem szép nevemet!

— Ugy van! De a kicsike már mozog, eszmél . . . vezessük őt valami jó helyre, ahol megpihenhet. Jőjjetek utánam. Tudok nem messzire egy odvas fát, ha más nem foglalta el, ott rendezzük be lakásunkat.

Az öreg előre ment, a többi utána, támogatva a még mindig reszkető Szendikét. Az odvas fát nem foglalta el még senki, ott tehát megtelepedtek, puha mohából ágyat vetettek s lefektették a kicsikét. Az öregek aztán kimentek eleséget keresni, Virgoncz pedig ott maradt hugocskája mellett és vigasztalta.

— Csakhogy szerencsésen megmenekültél! Ó, igazán soha sem bocsátom meg magamnak, hogy a vízbe buktattalak.

— Nem egészen te vagy a hibás . . . én nem fogóztam eléggé erősen, azért estem le. De hát mondd, miért is ugrottál ki?

— Mert különben elmerült volna a csónak. Nem is lett volna semmi baj, ha okosabban ugrom.

— Tehát azért ugrottál ki, hogy engemet megments! Te jó testvér vagy. De mondd csak, apácska tudja már, hogy kerültem hozzád? Megmondtad neki?

— Nem mondtam meg . . . hiszen megígértem, hogy nem árullak el s ő erről nem igen kérdezősködött.

— Igen, de akkor majd azt hiszi, hogy te vagy a hibás és megint a rovásra kerülsz.

— Az már még is történt, szólt Virgoncz busan; még csak három nap mult el a hónapból és már két hibát követtem el. Ha még egyet elkövetek, utól ér a büntetés.

A jó kicsikének sehogysem fért a fejébe, hogy Virgoncz ő miatta szenvedjen. Mikor tehát mókus apó hazatért s épen egyedül maradt a lakásban, a kicsike így szólt hozzá:

— Apácska, azt még nem is tudod, hogy jutottam én a Virgoncz csónakjába?

— Igaz a! El is felejtettem ezt kutatni. Hát mondd el, hogy jutottál oda?

— Hát . . . hát az úgy volt, hogy nagyon féltem egymagam avizen és kértem Virgonczot, vegyen maga mellé. Eleinte, jól láttam, nem akarta, de azután megkönyörült rajtam. Azért hát, apácska, ezt az esetet ne róvd fel neki . . . Én vagyok a hibás.

— De ő is hibás volt, mert fölborított az ugrással. Már föl van jegyezve a rovásra, nem tehetek róla.

— Ó, akkor hát miattam fogja érni a büntetés, ha még egy hibát követ el. Pedig még jóformán az egész hónap hátra van. Szegény jó testvérem!

— Jól van, ha már annyira könyörögsz érte, hát én is engedek valamit. Leszállítom a hónapot egy hétre . . . így már csak három nap lesz hátra. Három napot csak eltölthet valami újabb szeleskedés nélkül?

— Három napot? Talán... majd megkérem.

A kicsike sietett a jó hirrel bátyjához s Virgoncz nagyon megörült. Nevetve mondá:

— Három nap! No, megesnék belé, ha három napot sem tudnék valami boldos csiny nélkül eltölteni!

Erősen eltökélte, hogy ugyancsak vigyázni fog minden lépésére. Az első nap el is telt minden baj nélkül, a második nap szintén s a harmadik napon már mindnyájan örültek a szeleskedő Virgoncz megjavulásán s ő maga is nagyon jókedvű volt.

Délután mókus apó a feleségével sétára indult, egyuttal pedig eleség keresésére is, mert lassacskán már gondoskodni kellett a télire való beszerzéséről. Magukkal vitték Virgonczot is, hogy ő is nézegessen körül és szóljon, ha észrevesz valami jó gyümölcsöt.

Sokat jártak-keltek, találtak is sok mogyorót s elhatározták, hogy másnaptól fogva majd megkezdik a behordást lakásukba. Azután, kissé elfáradván a sok járásban, egy terebélyes faágára ültek és elaludtak. Virgoncz azonban, ki csöppet sem volt álmos, tovább ugrándozott, mászkált s felkapaszkodott a fának legtetejére. Amint innen szétnézett, észrevette, hogy nem messzire egy nagy mogyoróbokor áll, teli pompás érett gyümölcsessel. Örvendezve kiáltotta le az öregeknek, mit látott; de csak nem feleltek. Kiáltott másodszer, harmadszer is, de nem kapott feleletet. Ekkor gyorsan megindult lefelé s egyik felsőbb ágról nagy ugrással hir-

telen ott termett azon az ágon, a melyen az öregek aludtak.

De amint ő ott termett, az öregek hirtelen lepottyantak a földre s ugyan-csak megütötték magukat. Mert ők javában aludtak s mikor a Virgoncz ugrásától az ág, melyen ültek, hirtelen megingott, természetesen leestek a földre. Jó hogy a nyakukat nem szegték. Jajgatva álltak lábra s csak akkor látták, hogy Virgoncz ekkor maga is belátta már, hogy elhírtelenkedte a dolgot.

— Nem akartam... elfelejttem, hogy alusztok! hebegé zavartan.

— Persze, nem akartad, hanem szeleskedtél megint. Most már betelt a mérték s ezentul Szeleburdi lesz a neved mindaddig, mig egészen meg nem javulsz.

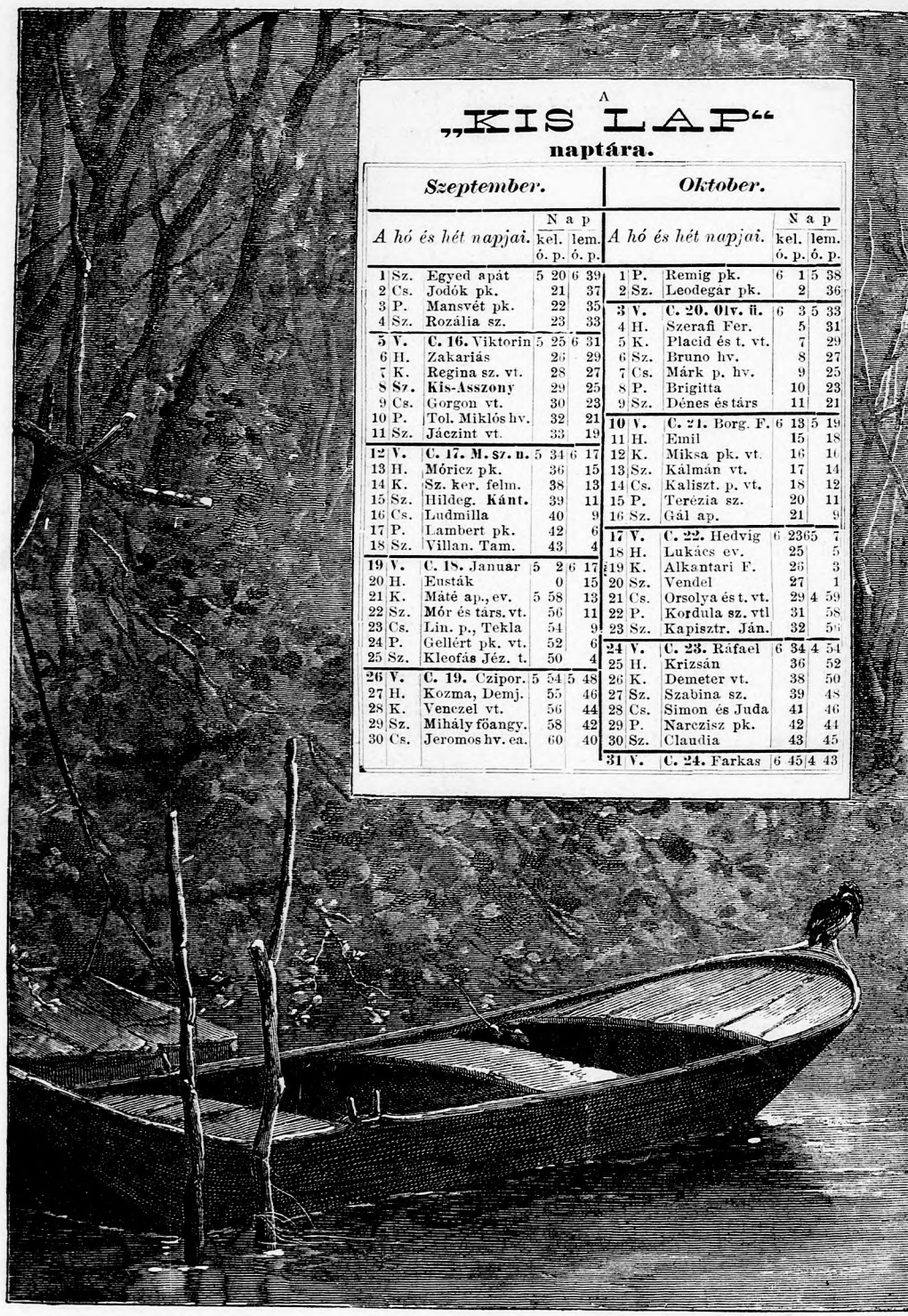
Megjavult-e a kis Szeleburdi valaha s visszakapta-e régi szép nevét, nem tudom. De ismerősei, atyjafiai többé nem szólították máskép, mint gunynevén s mindenki tudta, miért kapta azt. Hogy visszanyerje a becsületét, nagyon okosan és illedelmesen kell magát viselnie s ha látják, hogy csakugyan igazán megváltozott, akkor végre talán megbocsátanak neki. Mert aki egyszer elrontotta a jó hírnevét, csak nagyon nehezen kaphatja ám újra vissza.

A »KIS LAP« XIX. köt. 7. számában közölt rejtvények megfejtését utólag még beküldték: Patzauer Janka és Sándor, Faschó-Moys Margit, Barcsay Judit, Frisch Etelka, Nédits Mariska, Thassy Árpád, Kollner Béla, Fürstner Lajos és Gyula, b. Fechtig Margit, Kolbe Nándor és Oszkár, Sréter Berta és Gusztika.

A
„KIS LAP“
 naptára.

<i>Szeptember.</i>				<i>Oktober.</i>			
<i>A hó és hét napjai.</i>		N a p		<i>A hó és hét napjai.</i>		N a p	
		kel.	lem.			kel.	lem.
		ó. p.	ó. p.			ó. p.	ó. p.
1 Sz.	Egyed apát	5	20 6 39	1 P.	Remig pk.	6	15 38
2 Cs.	Jodók pk.	21	37	2 Sz.	Leodegár pk.	2	36
3 P.	Mansvét pk.	22	35	3 V.	C. 20. Oliv. ü.	6	3 5 33
4 Sz.	Rozália sz.	23	33	4 H.	Szerafi Fer.	5	31
5 V.	C. 16. Viktorin	5	25 6 31	5 K.	Placid és t. vt.	7	29
6 H.	Zakariás	26	29	6 Sz.	Bruno hv.	8	27
7 K.	Regina sz. vt.	28	27	7 Cs.	Márk p. hv.	9	25
8 Sz.	Kis-Asszony	29	25	8 P.	Brigitta	10	23
9 Cs.	Gorgon vt.	30	23	9 Sz.	Dénes és társ	11	21
10 P.	Tol. Miklós hv.	32	21	10 V.	C. 21. Borg. F.	6	13 5 19
11 Sz.	Jácint vt.	33	19	11 H.	Emil	15	18
12 V.	C. 17. M. sz. n.	5	34 6 17	12 K.	Miksa pk. vt.	16	10
13 H.	Móricz pk.	36	15	13 Sz.	Kálmán vt.	17	14
14 K.	Sz. ker. felm.	38	13	14 Cs.	Kaliszt. p. vt.	18	12
15 Sz.	Hildeg. Kánt.	39	11	15 P.	Terezia sz.	20	11
16 Cs.	Ludmilla	40	9	16 Sz.	Gál ap.	21	9
17 P.	Lambert pk.	42	6	17 V.	C. 22. Hedvig	6	23 65 7
18 Sz.	Villan. Tam.	43	4	18 H.	Lukaes ev.	25	5
19 V.	C. 18. Januar	5	2 6 17	19 K.	Alkantari F.	26	3
20 H.	Eusták	0	15	20 Sz.	Vendel	27	1
21 K.	Máté ap., ev.	5	58 13	21 Cs.	Orsolya ést. vt.	29	4 59
22 Sz.	Mór és társ. vt.	56	11	22 P.	Kordula sz. vtl	31	58
23 Cs.	Lin. p., Tekla	54	9	23 Sz.	Kapisztr. Ján.	32	56
24 P.	Gellért pk. vt.	52	6	24 V.	C. 23. Ráfael	6	34 4 54
25 Sz.	Kleofás Jéz. t.	50	4	25 H.	Krizsán	36	52
26 V.	C. 19. Czipor.	5	34 5 48	26 K.	Demeter vt.	38	50
27 H.	Kozma, Demj.	55	46	27 Sz.	Szabina sz.	39	48
28 K.	Venczel vt.	56	44	28 Cs.	Simon és Juda	41	46
29 Sz.	Mihály főangy.	58	42	29 P.	Narczisz pk.	42	44
30 Cs.	Jeromos hv. ea.	60	40	30 Sz.	Claudia	43	45
				31 V.	C. 24. Farkas	6	45 4 43

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület.
 Budapest, 1880. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.
 Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.